

ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΣΤΑ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ
Π. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗ κ. Α. ΑΓΑΘΟΝΙΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΧΡΟΝΙΑ 1943 - ΠΕΡΙΟΔΟΙ 2

Ἡ θρησκεία.

Ἐκείνη :

Ἡ θρησκεία εἶναι ἐν προνόμιον παλαιόν τὸ ὁποῖον διετήρησαν διαδοχικῶς οἱ πρόγονοί μας. εἰς καθεὶ ἄνθρωπο ἡ θρησκεία εἶναι πρᾶγμα ἀναρτῆστον διότι καὶ ὁ ἀγριώτερος ἄνθρωπος πιστεύει εἰς κατὰ. Ἐμεῖς οἱ Ἕλληες ἡμεῖς εὐτακτεμένοι διότι ἔχομεν τὴν καλλίτερην θρησκείαν. τὴν ὀρθόδοξον χριστιανικὴν. Ὁ Πράγματι Ἡ θρησκεία μας, καὶ εὐοργιστὴ μητέρα μᾶς ἀμαλιὰς εὐλοῖ καὶ μᾶς δίδει χαρὰν καὶ εὐτυχίαν. Ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ εἶναι θρησκεία τῆς ΑΓΑΠΗΣ. τὴν θρησκείαν οἱ ἀπόστολοι ἐκήρυξαν, οἱ προφῆται ἐπροφήτευσαν οἱ μαρτυροὶ ὁμολόγησαν. Ἡ θρησκεία ἐστερεώθη ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων, καὶ ὑπεραυξάνει μετὰ τὴν πίστιν ἐνός ἐκείνου ἡμῶν. Βάσις τῆς θρησκείας εἶναι ὁ νόμος. καρπὸς δὲ τοῦ νόμου ἡ πράξις. Ἡ καθεὶ θρησκεία ἔχει

ἔδιμά τῃ. Ἡ θρησκεία τοῦ Βούδδα κ.κ.
ἔχει ἓνα ἔδιμο: ὅταν πεθαίνει ὁ ἄν-
θρωπος νὰ δάβεται καὶ ἢ γναίμα. Ὅταν
πεθαίνει ἢ γναίμα νὰ δάβεται καὶ ὁ
ἄνθρωπος.

Γι' αὐτὸ καὶ μετὶς πρέπει ὅταν χρειάζε-
ται ἀνάγκη νὰ θυσιάσωμε χάριν τῆς
θρησκείας μας. -

καθημερινῶν: Πολλυκαρπὸς Ἀδωνιαδῶν κ.κ. - 9.

Ὁ γεωργός.

Ἦτο Ἰούλιος τοῦ 1940. Ὁ μισρὸς μαρλό-
χος τῆς Νεολαίας ἐβάδιζε ὑπερήφανος
καὶ μετὰ τὸ κεφάλι ψηλά χωρὶς καὶ νὰ
εὐχαριστῆ εἰς κανένα μέρος. Γιὰ νὰ φτά-
σωμε σὸν Κουμσουτζά ἔπρεπε νὰ περά-
σωμε ἀπὸ τὰ χωράφια.

Ὁ! Τί ὠραῖο τόπος! Τὸ γλυκὸ ἀεράκι ἔ-
κανε τὰ σταχνοὶ νὰ μοῖζον εἰς μισ-
ρὰ κοματάκια τῆς θαλάσσης. Τῶν καὶ
ποῦ πομπίνιζε καὶ μαμιά παπαρού-
να. Ἐμεῖς ὁ ἀρχηγὸς μᾶς διετίεζε νὰ
εὐχαριστήσωμε.

Κοπέλλες μέ μαντιλάκια στα κε-
 φάλια του έργου τον Δερβισμό. Ό γε-
 ωργός, με αυτός μένα μεγάλο δρεπάνι,
 δερίζει, δερίζει. Τούφης, τούφης πέφτουν
 τα στάχυα μη δυνάμενα να αν-
 δέξουν τον καύσημα του ήλιου. Σε
 λίγες ώρες ο Δερβισμός τελείωσε. Κά-
 τω από το δένδρο ο μπόμενι στε-
 κναι αμοίματος φρουρός. Φυλάει
 τα φαγητά που θα φάν τα άφει-
 γιά του. Πράγματι γέ λίγο ήρθαν
 οι δερβιστοί και κάθισαν να φάνε.
 Στα πρόσωπα των λάμπει η χαρά.
 Τώρα που έχω δερίση το σάρι, έ-
 ξασφάλισαν το γυνικό ψωμί γάτων
 ομογένειάν των και γά τήν πόλι. Οι
 γεωργοί έωτέλεσαν το καθήκον των.
 "Ο! Άς το ήζυραν αυτό οι κάτοικοι
 των πόλεων. Το βραδάκι όταν γυ-
 ρίσαμε στην πόλιν δια ξεχάστικον
 με το δέσμη του Δερβισμού μου έ-
 μινεν άξέκατον. - ;. 43. 10.

Η τιμωτή.

"έκδοση 52

Ἡ τιμότης εἶναι μία ἀπὸ τῶν ἀρχι-
 ζῆρων ἀρετῶν. Κάθε ζῆμος ἄνθρωπος
 εἶναι πάντοτε ὠφέλιμος εἰς τὸν ἑαυ-
 τὸν του, καὶ εἰς τὴν κοινωσίαν διότι
 καὶ τὸ κράτος ἀμόγητα μπορεῖ νὰ
 τοῦ ἐμπιστευθῆ καὶ τὴν πρὸς θεοῦ —

ληφν ἀποδοτικῶν. οἱ ζῆμοι εἶναι οἱ ἐνω-
 χισμένοι ἄνθρωποι ἀπο δόξαν ἐγνώσεια.
 Διότι οἱ ἄλλοι ζῆρω τὴν τιμότητα
 αὐτῶν, καὶ ἔχουν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν
 ὑποχρέσει αὐτῶν. Τὴν τιμότητα τὴν ἀγα-
 ποῦν οἱ ἄνθρωποι πρὸς πολλὸν δέ δ θεῶν,
 γ' αὐτὸ καὶ δὲ τὴν ἀπαμείψην ὁ θεῶν